

Arrest

nr. 106 946 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 16 maart 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 8 augustus 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stellen tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekers dienen bij schrijven gedateerd op 18 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 8 januari 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die op 11 januari 2013 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.11.2012 werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

[...]

+ zijn echtgenote:

[...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen¹ zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel element aanhalen als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone: procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkenen hun aanvraag niet zouden kunnen indienen in hun land van herkomst.

Wat het inroepen van art 8 van het EVRM betreft: enerzijds dient er gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende - nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert, echter geen concrete bewijzen dat hij met zijn zus en ouders daadwerkelijk een gezin vormt. De loutere vermelding dat de zus van de heer [I.S.] de Belgische nationaliteit bezit als ook dat zijn ouders verblijfsrecht hebben in België kan niet weerhouden worden.

Overigens geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale

banden geen sprake is. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004)

Vervolgens verwijzen betrokkenen naar hun langdurige verblijf en stellen zij dat zij niets of niemand meer hebben in Macedonië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Macedonië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun persoonlijke situatie doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij tot een kwetsbare groep behoren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) en art. 29 (onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij zich in regel dienden te stellen met hun verblijf in België. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf.

De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat zij een vrienden-en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, die op dezelfde dag aan verzoekers ter kennis worden gebracht, luiden:

"[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij [hij] in België is.

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2012, aan haar betekend op 16.08.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.08.2012, aan haar betekend op 16.08.2012”.

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde en vierde verzoekers, geboren op respectievelijk 6 april 1998 en 10 september 2007, als minderjarigen niet over de vereiste bekwaamheid beschikken om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde en vierde verzoekers (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 14.11.2012 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisserde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

2. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkele element aanhalen als buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus vast te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkenen hun aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst.

Verzoekers zijn van mening dat hun aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoekers de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat hun aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Macedonië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien dit een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM! De familie van verzoeker heeft verblijfsrecht in België.

Bovendien lopen de kinderen van verzoekers school in België, dat zij onmogelijk hun studies kunnen onderbreken om terug naar Macedonië te keren!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de onontvankelijkheidsbeslissing een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekers dienden een regularisatieaanvraag in op 14.11.2012 en op 08.01.2013 verklaarde verwerende partij de aanvraag onontvankelijk.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom zij een onontvankelijkheidsbeslissing kregen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag, terwijl de aanvraag van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werd verklaard.

Gelieve in de bijlage een voorbeeld te vinden van een beslissing die door DVZ ontvankelijk werd verklaard. Verwerende partij verklaart in deze beslissing echter niet waarom deze ontvankelijk werd verklaard.

Het is voor verzoekers onbegrijpelijk waarom hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard, en de andere aanvraag wel ten gronde werd behandeld.

Dat dit totaal onbegrijpelijk is voor verzoekers en een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

3. Wat het invoeren van art 8 van het EVRM betreft: enerzijds dient er gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende - nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert, echter geen concrete bewijzen dat hij met zijn zus en ouders daadwerkelijk een gezin vormt. De loutere vermelding dat de zus van de heer [I.S.] de Belgische nationaliteit bezit als ook dat zijn ouders verblijfsrecht hebben in België kan niet weerhouden worden.

Overigens geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004)

Het is duidelijk dat verzoekers, de ouders van de heer [S.I.] en zijn zus een familie vormen. Deze familie mag niet uit elkaar gehaald worden!

Indien verzoekers geacht worden terug te keren naar hun land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Het feit dat DVZ slechts spreekt over een eventuele familiale breuk met betrekking tot "gewone sociale relaties", getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier.

Verzoeker onderhoudt geen "gewone sociale relatie" met zijn familie. Samen vormen zij een gezinscel!

Dit wordt ook bevestigd door DVZ, die hun familiale band niet in twijfel trekt.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat het feit dat verwerende partij stelt dat verzoekers samenwonen met de zus van verzoeker, een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel !

Verzoekers hebben immers NOOIT samengewoond met de zus van verzoeker, dit blijkt ook zeer duidelijk uit het administratief dossier van verzoeker.

Dat deze stelling van DVZ ervoor zorgt dat verzoekers twifelen aan het feit of verwerende partij hun aanvraag wel grondig onderzocht heeft.

Verzoekers hebben wel samengewoond met de ouders van verzoekers, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier van verzoekers. Indien verwerende partij het dossier van verzoekers grondig onderzocht had, hadden zij dit ook geweten!

Nu staan de ouders van verzoeker in voor de huur van hun appartement en hun onderhoud. Zij onderhouden dan ook een hecht familieleven.

Het feit dat DVZ hier geen rekening mee houdt in zijn beslissing, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien is er, indien verzoekers dienen terug te keren naar hun land van herkomst, helemaal geen sprake van "enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Integendeel zelfs!

Een eventuele terugkeer van verzoekers, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken!

[...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een

belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elder. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekers wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief familieleven verhinderen.

De volledige familie van verzoeker woont, en heeft verblijfsrecht, in België! Het is voor hem en zijn familie dan ook onmogelijk om terug te keren naar Macedonië, aangezien zij niet in staat zouden zijn om een effectief familieleven te onderhouden in hun land van herkomst.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Macedonië, aangezien zij in hun land van herkomst geen effectief en normaal familieleven kunnen opbouwen, terwijl zij dit in België wel kunnen en effectief doen. Bovendien kan men niet verwachten van de familie van verzoeker dat zij mee terugkeren naar Macedonië, zij bezitten immers verblijfsrecht in België!

Bovendien zou een eventuele terugkeer naar Macedonië, deze familiecel uit elkaar halen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

4. Vervolgens verwijzen betrokkenen naar hun langdurig verblijf en stellen zij dat zij niets of niemand meer hebben in Macedonië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokken geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers geruime tijd in Macedonië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Macedonië hebben doorgebracht. Doch, sinds 2009 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Macedonië, men een afwezigheid van bijna 4 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Bovendien spreekt DVZ zichzelf tegen door in de bestreden beslissing zelf op te merken da de familie van verzoeker zich in België bevindt. Het is voor verzoekers dan ook onbegrijpelijk waarom, verder in de beslissing het tegendeel wordt beweerd.

Immers, verzoekers zijn al bijna vier jaar niet meer in Macedonië geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 4 jaar zich tot deze personen richten voor financiële steun.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in hun land van herkomst. Verzoekers leven immers niet meer in hun land van herkomst, zij hebben hier een leven opgebouwd!

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele wijze opmaken waarom hun integratie en opgebouwde relaties geen reden zijn tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

5. Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun persoonlijke situatie doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat

zij tot een kwetsbare groep behoren volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovenstaande stelling, getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

Verzoeker diende immers een verzoekschrift in op basis van art 9ter van de vreemdelingenwet, aangezien hij ernstig ziek is, en geen verzorging kan bekomen in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden.

Toch zijn verzoekers van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake hun aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Verzoeker is ernstig ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van haar aanvraag.

Deze informatie is immers beschikbaar in het dossier van verzoekers.

Het feit dat zij hier geen rekening mee houden, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Dat het flagrant onjuist is van DVZ om te stellen dat verzoekers de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden niet aantonen!

Het feit dat DVZ deze stelling maakt, getuigt van een gebrekkig onderzoek in het dossier!

Bovendien schendt DVZ eveneens de motiveringsplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

Indien DVZ van mening is dat zij geen rekening dienen te houden met de medische toestand van verzoeker, dienen zij dit uitgebreid en gefundeerd te motiveren. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing op geen enkele manier afleiden waarom DVZ geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker ernstig ziek is en dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Meer nog, ze vermeldt dit feit geen enkele keer in de bestreden beslissing!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

6. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op-gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 28 (recht op onderwijs) en art. 29 (onderwijsdoelstellingen) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij zich in regel dienden te stellen met hun verblijf in België. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt hun illegaal verblijf verder te zetten. Uit illegaal verblijf kan echter geen verblijfsrecht ontstaan louter op basis van het illegale karakter van het aangehouden verblijf.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers en hun kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekers hebben een kind dat school loopt in het lager onderwijs en een kind dat school loopt in het middelbaar onderwijs.

Zij en hun kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat zij schoolgaande kinderen hebben, beiden schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren naar Macedonië om aldaar een aanvraag in te dienen.

DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakkelijheidshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de grondigheid niet te behandelen.

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders!

Verzoekers hebben gekozen voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zij hier een beter leven voor zichzelf en hun kinderen kon opbouwen EN het feit dat zij, omwille van de medische toestand van verzoeker onmogelijk konden terugkeren!.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat zij wel degelijk de belangen van de kinderen hebben trachten te behartigen! En dit ook gedaan hebben!

Dat het feit dat verzoekers in België bleven, waar zij de juiste medische zorgen konden krijgen voor verzoeker, en een degelijke opleiding voor hun kinderen, een menselijke reactie was!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen, louter en alleen omdat zij een opleiding verkregen hebben tijdens illegaal verblijf!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

7. De overige aangehaalde elementen hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie, met name dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Dat verzoekers van mening zijn, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van hun aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kunnen verzoekers op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen af doende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoekers niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
[...]*

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Als dvz twijfelde aan de lokale verankering van verzoekers dan dienden zij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat in dit dossier de minister of zijn gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met één factor , nl. het feit dat verzoekers hun aanvraag in Macedonië zouden hebben kunnen indienen.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoekers gehoord zouden geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat zij zeer goed Nederlands spreken, zeer goed onze gewoontes kennen en zich uitstekend hebben aangepast in onze maatschappij. Dat zij ondertussen volledig geïntegreerd zijn.

Dat verzoekers van mening zijn dat zij aan de voorwaarden voldoen om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen, (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing.

Clënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien op welke basis men hun argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

4.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat zij geen buitengewone omstandigheden aannemelijk maken waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt ingegaan op de verschillende door verzoekers ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers lijken te betogen, blijkt op lezing van de motivering van de eerste bestreden beslissing ook op duidelijke wijze dat door verweerder is onderzocht of de door verzoekers ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM en de scholing van de kinderen in België konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Er wordt op duidelijke wijze aangegeven op welke gronden verweerder oordeelde dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Wat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM betreft, wordt aldus gesteld dat de bescherming in dit artikel in principe beperkt is tot het kerngezin en dat het loutere aangeven dat de zus van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft en zijn ouders in België een verblijfsrecht hebben niet volstaat opdat *in casu* de bescherming van artikel 8 van het EVRM wordt uitgebreid naar de ruimere familie. Verder wordt in dit verband gesteld dat het hele gezin het grondgebied dient te verlaten en derhalve de gezinsbanden niet worden verbroken en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Inzake de scholing van de kinderen wordt verder gemotiveerd dat dit niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat niet is aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in het land van herkomst. Hierbij wordt er ook nog op gewezen dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Waar verzoekers verder stellen dat zij op geen enkele wijze kunnen opmaken waarom hun integratie, langdurig verblijf in België en opgebouwde relaties “*geen reden zijn tot regularisatie*”, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing slechts de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft – en meer specifiek de vraag of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn – en dat een motivering over de grond van de zaak – met name of er gefundeerde redenen zijn om over te gaan tot een machtiging tot verblijf – nog niet aan de orde was. In de eerste bestreden beslissing wordt zo ook aangegeven dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekers in België de gegrondheid van de aanvraag betreffen en het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 80 255 van 26 april 2012 is om deze reden *in casu* ook niet dienstig. In dit arrest wordt namelijk gesteld dat wanneer verweerder, in het kader van een onderzoek ten gronde van de aanvraag, motiveert dat een goede integratie en een langdurig verblijf in het Rijk een reden kunnen vormen om een verblijfsmachtiging toe te staan, hij moet toelichten waarom deze gegevens in het hem voorgelegde geval niet worden aanvaard om de aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. *In casu* heeft verweerder evenwel geen onderzoek ten gronde van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorgevoerd, doch de verblijfsaanvraag als onontvankelijk afgewezen. Verweerder kon zich beperken tot het motiveren van de redenen die hem ertoe brachten de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verzoekers kunnen ook niet dienstig voorhouden dat niet duidelijk is waarom verweerder geen rekening houdt met de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) bij het nemen van zijn beslissing. Er wordt immers duidelijk aangegeven dat dit is omdat deze instructie werd nietig verklaard door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing is.

De Raad stelt vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoekers in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Zij kunnen daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreken en betwisten in hun verzoekschrift.

Een schending van (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.1.2.2.1. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering opgenomen in de eerste bestreden beslissing dient te worden aangenomen dat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

4.1.2.2.2. Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wel wordt de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat verzoekers het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk hebben gemaakt.

Zoals hierboven reeds gesteld, komt het aan verzoekers toe om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk te vermelden welke buitengewone omstandigheden zij wensen in te roepen. In zoverre

verzoekers dan ook betogen dat verweerder rekening diende te houden met “*ALLE elementen in het dossier*” wenst te Raad te benadrukken dat het niet de bedoeling kan zijn dat verweerder bij het nagaan of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn zelf moet nagaan welke buitengewone omstandigheden zouden kunnen blijken uit het administratief dossier. Het komt aan verzoekers toe om in hun aanvraag om machtiging tot verblijf duidelijk uiteen te zetten welke elementen volgens hen buitengewone omstandigheden uitmaken en aan verweerder om vervolgens deze in de aanvraag ingeroepen elementen te beoordelen.

4.1.2.2.3. Verzoeker geven allereerst aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij zich niet meer kunnen beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009, omdat deze – als gevolg van de nietigverklaring van deze instructie door de Raad van State – niet meer van toepassing zijn. Zij verwijzen naar verklaringen van zowel het “*kabinet van staatssecretaris De Blok*” als de “*directie van DVZ*” aan het Kruispunt Migratie-Integratie dat de in de instructie opgenomen criteria ook na de vernietiging hiervan nog worden toegepast in positieve zin in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de staatsecretaris. Zij stellen dat het dan ook kennelijk onredelijk is waar *in casu* geen enkele rekening werd gehouden met de voormelde instructie. Zij geven aan dat er tot op heden geen enkele mededeling van verweerder is geweest waarin wordt bevestigd dat de criteria niet meer mogen worden aangehaald.

De instructie van 19 juli 2009 werd, zoals gesteld in de eerste bestreden beslissing, evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State met nummer 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de eerste bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoekers om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers hun kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers “*humanitaire*” situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verweerder in de eerste bestreden beslissing rekening diende te houden met het gegeven dat verzoekers zouden voldoen aan de voorwaarden vervat in deze vernietigde beleidsinstructie, los van de vraag of dit al kan worden aangenomen.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of is voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoekers tonen door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van het Kabinet of de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog in positieve zin zouden worden toegepast niet aan dat de *in casu* eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een

wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

4.1.2.2.4. Verzoekers geven verder aan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Zij geven hierbij allereerst aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat de door hen ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf concreet als volgt stelden:

“De zus van verzoeker bezit de Belgische nationaliteit. Bovendien hebben zijn ouders verblijfsrecht in België.

Verzoekers trachten hier een beter leven op te bouwen voor hen en hun kinderen.

[...]

Er zijn in dit geval wel degelijk een aantal hinderpalen die een terugkeer naar het land van herkomst voor verzoekers verhinderen. Verzoeker heeft geen familie meer in Macedonië

Het heeft dan ook geen enkele zin of nut dat verzoekers terugkeren naar hun land van herkomst aangezien verzoekers daar niets of niemand meer hebben! Zij kunnen niet terugkeren naar Macedonië! ! Voor cliënten is het dan ook niet mogelijk in Macedonië een waardig en effectief familieleven te leiden, terwijl cliënten zoals gesteld in België wel degelijk een hecht familieleven leidt.

Dat het evenmin redelijk is te verwachten dat de ouders van verzoeker naar het buitenland, in casu Macedonië zouden verhuizen. Immers zij wonen hier, hebben hier recht op verblijf, hebben hun leven hier opgebouwd!

De zus van verzoeker is in het bezit van de Belgische nationaliteit, ook zij kan niet geacht worden naar het buitenland te verhuizen.

Zij kunnen dan ook niet terugkeren naar hun land van herkomst. Dan zal hun familie uit elkaar gehaald worden.

Dit kan toch niet de bedoeling zijn?

Zij hebben niets of niemand meer in Macedonië. Naar wie of wat moeten zij terugkeren ?

Dat dit dan ook het bewijs is dat verzoekers in een prangende humanitaire situatie verkeren en dienen geregulariseerd te worden.”

De Raad stelt vast dat verzoekers volhouden dat zij met de ouders en zus van verzoeker een familie vormen dat zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, doch dat zij aldus de concrete motivering in de eerste bestreden beslissing niet weerleggen dat de bescherming in dit artikel in principe beperkt is tot het kerngezin en dat het loutere aangeven dat de zus van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft en zijn ouders in België een verblijfsrecht hebben niet volstaat opdat *in casu* de bescherming van artikel 8 van het EVRM wordt uitgebreid naar de ruimere familie. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte oordeelde dat niet blijkt dat de familiebanden tussen verzoekers en de zus en ouders van verzoeker vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Deze motivering volstond opdat deze familiale banden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden zonder dat verweerder nog verder diende te motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM, bijvoorbeeld over de hinderpalen zoals ingeroepen door verzoekers om dit familiale leven te leiden in Macedonië. De Raad stelt ook vast dat in de eerste bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de familiale banden van verzoekers met de zus en ouders van verzoeker slechts dienen te worden beschouwd als gewone sociale relaties. In ieder geval volstaat voormelde motivering dat niet blijkt dat deze familiale banden onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder ook dat daarin niet wordt gesteld dat verzoekers hebben samengewoond met de zus van verzoeker of dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, zodat het betoog van verzoekers in dit verband niet dienstig is. Verzoekers betogen verder nog dat zij hebben samengewoond met de ouders van verzoeker en dat deze laatsten thans zouden instaan voor de huur van hun appartement en hun onderhoud en dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden. Deze gegevens werden door verzoekers evenwel niet aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf en de daarin ingeroepen buitengewone omstandigheden. Er blijkt dan ook niet dat verweerder hiermee rekening kon houden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers kunnen deze gegevens niet dienstig voor het eerst inroepen in de procedure voor de Raad.

4.1.2.2.5. Vervolgens gaan verzoekers niet akkoord met de motivering in de eerste bestreden beslissing dat hun langdurig verblijf in België en hun stelling dat zij niets of niemand meer hebben in Macedonië evenmin wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, omdat het erg onwaarschijnlijk lijkt – gelet op het gegeven dat zij geruime tijd aldaar verbleven – dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun herkomstland. Verzoekers benadrukken dat zij vier jaar weg zijn uit hun herkomstland en betogen op algemene wijze dat het “*niet ondenkbaar*” is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in hun land van herkomst. Vervolgens stellen zij dat er niet van hen kan worden verwacht dat zij, na een afwezigheid van vier jaar, zich tot deze personen richten voor financiële steun.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij betogen dat er sprake is van een tegenstrijdigheid in de motivering van de eerste bestreden beslissing waar enerzijds wordt gesteld dat de familie van verzoeker in België verblijft en anderzijds wordt gemotiveerd dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie meer heeft in het herkomstland. Hiertoe kan het volstaan erop te wijzen dat het gegeven dat de zus en ouders van verzoeker in België wonen niet uitsluit dat verzoekster nog familie heeft in het herkomstland of dat verzoeker aldaar nog andere broers en/of zussen of andere familie heeft.

De Raad benadrukt verder dat verzoekers niet in redelijkheid in hun aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen betogen dat zij niets of niemand meer hebben in hun herkomstland om vervolgens voor de Raad te stellen dat er niet kan worden verwacht dat zij thans nog een beroep zouden doen op familie, vrienden of kennissen in hun herkomstland. In ieder geval dient te worden gesteld dat het geenszins als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd waar verweerder de loutere bewering van verzoekers dat zij gelet op hun verblijf in België niets of niemand meer hebben in hun herkomstland niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid verwijzend naar de lange tijd die verzoekers eerder in Macedonië hebben verbleven. Het gegeven dat verzoekers de laatste jaren hun leven in België hebben opgebouwd – op illegale wijze – vermag hieraan geen afbreuk te doen en houdt niet het bewijs in dat er geen banden meer zouden bestaan met het land van herkomst. Door thans aan te geven dat zij na een afwezigheid van vier jaar geen beroep meer wensen of zouden kunnen doen op familie, vrienden of kennissen in hun herkomstland geven zij verder impliciet aan dat hun aanvankelijke bewering in de aanvraag om machtiging tot verblijf dat zij niets of niemand meer hebben in hun herkomstland niet geheel strookte met de werkelijkheid. Dit laatste gegeven werd als dusdanig verder niet ingeroepen in de aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid, zodat er ook niet verder op dient te worden ingegaan.

4.1.2.2.6. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf riepen verzoekers verder een prangende humanitaire situatie in als buitengewone omstandigheid. Concreet riepen zij hierbij volgende elementen in:

“Verzoekers bevinden zich in prangende humanitaire situatie omwille van de onmogelijkheid tot terugkeer naar Macedonië omwille van hun persoonlijke situatie waardoor zij tot een kwetsbare groep behoren.

Deze criteria kunnen we toepassen op verzoekers.

Dat zij nu een gezin vormen met hun familie en dat zij de krans krijgen om een leven op te bouwen.

Bovendien lopen de kinderen van verzoekers school in België en moeten zij op zijn minst de kans krijgen om een vak te leren zodat zij later kunnen instaan voor hun eigen onderhoud.

Zij krijgen nu een kans die zij in hun land van herkomst nooit gekregen zouden hebben.

Het feit dat zij schoolgaande kinderen hebben, waarvan één schoolplichtig is, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren naar Macedonië om aldaar een aanvraag in te dienen.

De kinderen hebben recht op onderwijs!. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld.

Ook in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs.

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu, Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Macedonië.”

Verweerder motiveerde dat verzoekers geen bewijs voorleggen van hun bewering dat zij omwille van hun persoonlijke situatie niet kunnen terugkeren naar hun herkomstland en dat de loutere vermelding dat zij behoren tot een kwetsbare groep niet volstaat. Verzoekers gaan niet akkoord met deze motivering en zijn van mening dat deze getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier, omdat er wel degelijk medische problemen van verzoeker zijn die zouden verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend vanuit het herkomstland. Zij wijzen hierbij op de door hen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf ter staving van de buitengewone omstandigheden op geen enkele wijze hebben verwezen naar de medische problemen van verzoeker of naar de door hen tevens ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kunnen niet in redelijkheid voorhouden dat verweerder deze medische problemen desalniettemin diende te betrekken bij de motivering van de beslissing, daar deze problemen verweerder – op basis van de eerder ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – bekend dienden te zijn. Er moet worden herhaald dat het toekomt aan de vreemdeling die een beroep wil doen op de mogelijkheid om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd om duidelijk te vermelden welke elementen hij als buitengewone omstandigheden wenst aan te voeren en hieromtrent de nodige toelichting te geven. Louter ten overvloede blijkt ook niet welk belang verzoekers hebben bij deze grief, nu artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33), blijkt immers dat het de betrachting van de wetgever was om “[...] opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden.”

Inzake de scholing van de kinderen wordt verder gemotiveerd dat dit niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid omdat niet is aangetoond dat een scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst en dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in het land van herkomst. Hierbij wordt er ook nog op gewezen dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Door te verwijzen naar de vernietigde instructie van 19 juli 2009, alsook naar een eerdere instructie van de vorige minister voor Migratie- en asielbeleid en te stellen dat voldaan is aan de hierin vervatte voorwaarden om op basis van schoolgaande kinderen te worden gemachtigd tot een verblijf, tonen verzoekers niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat de scholing van de kinderen niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hiertoe kan worden verwezen naar voorgaande bespreking betreffende de vernietigde instructie van 19 juli 2009. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geenszins kunnen worden gevolgd in hun betoog dat het enkele gegeven dat zij schoolgaande kinderen hebben reeds volstaat opdat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangenomen omdat een terugkeer naar het herkomstland impliceert dat de kinderen hier van school moeten worden gehaald. Zonder het ongemak voor de kinderen te ontkennen dat gepaard kan gaan met een verandering van school, dient immers te worden gesteld dat een dergelijke verandering van school voor de kinderen niet volstaat opdat het bewijs is geleverd dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen. Wat dit betreft, stelt de Raad vast dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder de scholing van de kinderen niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid omdat niet blijkt dat de kinderen geen onderwijs zouden kunnen krijgen in Macedonië en evenmin werd aangetoond dat zij nood zouden hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Macedonië niet voorhanden zou zijn.

Er blijkt aldus op geen enkele wijze dat de scholing niet kan worden verdergezet in het herkomstland. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410). Wat dit punt betreft, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens nog uitdrukkelijk gesteld dat de verplichte scholing steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf. Niettemin oordeelden verzoekers er voor de kinderen een nieuw schooljaar te laten aanvangen. De omstandigheid waar verzoekers zich nu op beroepen is bijgevolg het gevolg van een eigen keuze van verzoekers en geen buitengewone omstandigheid. De Raad benadrukt dat verweerder in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92.888) en dat verzoekers nalaten op concrete wijze aan te tonen dat de overwegingen van verweerder kennelijk onredelijk zouden zijn (RvS 22 februari 2007, nr. 168.177). Ook door louter te betogen dat geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen en te stellen dat de kinderen niet mogen worden gestraft voor de acties van de ouders, blijven zij op dit punt in gebreke. Er kan immers worden aangenomen dat verweerder wel degelijk ook de belangen van de kinderen mee in rekening heeft gehouden, doch van oordeel was dat deze een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen nu er geen aanwijzingen voorhanden zijn dat zij de scholing niet kunnen verderzetten in het herkomstland. Zoals reeds aangegeven, blijkt het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet.

4.1.2.2.7. Verzoekers weerleggen verder evenmin het motief in de eerste bestreden beslissing dat de elementen betreffende hun integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde integratie niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden weerhouden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad merkt ook op dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf verzoekers in wezen, ter staving van de buitengewone omstandigheden, niet verwezen naar hun integratie. Nu verzoekers niet aannemelijk maken dat hun integratie en vermeende duurzame lokale verankering in België ten onrechte door het bestuur niet werd onderzocht in het kader van de ontvankelijkheidsfase, kunnen zij evenmin dienstig aanvoeren dat verweerder in de ontvankelijkheidsfase een advies had moeten inwinnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien werd getwijfeld aan hun lokale verankering. Verzoekers lopen aldus vooruit op de gegrondheidsfase van de aanvraag, zonder evenwel aannemelijk te maken dat verweerder ten onrechte vaststelde dat geen buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn aangetoond. Uit artikel 32 van de Vreemdelingenwet – de wetbepaling waarnaar verzoekers expliciet verwijzen – vloeit ook geen verplichting voort om wanneer een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard een advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, zodat uit het feit dat geen dergelijk advies werd gevraagd niet kan worden afgeleid dat de eerste bestreden beslissing niet op regelmatige wijze tot stand kwam.

4.1.2.2.8. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

4.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers tevens geschonden achten – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

4.1.2.5. Zoals hierboven reeds aangehaald, houdt de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State in dat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht wordt nooit te hebben bestaan. Verzoekers kunnen er zich dan ook niet meer dienstig op beroepen om tot de schending het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel te besluiten. Niettemin betogen verzoekers dat de vernietigde instructie op alle mogelijke manieren via de media werd bekendgemaakt en al doende voor vreemdelingen een instructie werd waarop zij zich konden baseren. De Raad wijst er evenwel op dat – daargelaten de vraag of er een vaste gedragslijn bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwens- of rechtzekerheidsbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). De aangevoerde schending van het vertrouwens- of rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het wettelijkheidsbeginsel primeert immers.

4.1.2.6. Verzoekers geven verder – onder verwijzing naar het aantal gemachtigden tot een verblijf die zich tevens hadden beroepen op de betreffende instructie in 2009 en 2010 – aan dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel waar *“de aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond [werden] verklaard”, “de aanvraag van andere vreemdelingen onder dezelfde omstandigheden, wel ontvankelijk werd verklaard”* en er thans nog altijd beslissingen worden genomen *“waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen”*.

De Raad stelt evenwel vast dat verweerder de ontvankelijkheid van verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf heeft getoetst aan de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziene *“buitengewone omstandigheden”*. Het gegeven dat verweerder over een zekere discretionaire bevoegdheid beschikt om de als buitengewone omstandigheden aangevoerde elementen al dan niet te aanvaarden, ontslaat hem niet van de wettelijke verplichting opgelegd door de wetgever in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet om het voorhanden zijn van de buitengewone omstandigheden na te gaan. De Raad herhaalt verder dat verzoekers hun betoog in wezen opnieuw is gericht tegen de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij zich niet meer kunnen beroepen op de criteria vervat in de instructie van 19 juli 2009 omdat deze nietig werd verklaard door de Raad van State. Dienaangaande werd evenwel reeds vastgesteld dat dit kritiek betreft gericht tegen een overtollig motief in de eerste bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599) en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers hebben dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in het verleden – of zelfs nu nog – toepassing maakt(e) van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet, hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is. Verzoekers gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden weerhouden

4.1.2.7. Verzoekers geven tevens aan van oordeel te zijn dat de eerste bestreden beslissing strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling stelt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

In casu refereren verzoekers naar de band die zij hebben met de zus en ouders van verzoeker, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en meerderjarige broers en zussen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals bijvoorbeeld het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind, ...

Om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezins- of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden nagegaan wat de concrete banden zijn tussen verzoekers enerzijds en de zus en ouders van verzoeker anderzijds en of hieruit bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken. De vaststelling dringt zich op dat verzoekers bij hun aanvraag om verblijfsmachtiging op geen enkele wijze bijkomende elementen van afhankelijkheid hebben aangevoerd, zodat verweerder in redelijkheid kon oordelen in de eerste bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat voormelde familieleden een effectief gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. Ook waar zij thans alsnog stellen dat de ouders van verzoeker instaan voor de huur van hun appartement en hun onderhoud, kan de Raad enkel vaststellen dat zij in gebreke blijven hiertoe ook maar het minste begin van bewijs voor te leggen. Het enkele feit dat verzoekers in het verleden met de ouders van verzoeker hebben samengewoond, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, volstaat niet om thans te besluiten dat er sprake is van de bijzondere afhankelijkheidsband zoals vereist door het EHRM.

Nu geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met verzoekers ouders en zus werd aangetoond, diende verweerder geen toetsing aan het tweede lid van deze bepaling of een belangenafweging door te voeren of na te gaan of er hinderpalen zijn om het familiale leven elders verder te zetten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede en derde bestreden beslissingen betreft, de bevelen om het grondgebied te verlaten

4.2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting. Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. "

4.2.2. De Raad wijst erop dat het enkele gegeven dat verweerder op dezelfde dag dat hij een onontvankelijkheidsbeslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, nog niet tot gevolg heeft dat – zoals verzoekers betogen – de bevelen om het grondgebied te verlaten louter zijn gegrond op of een gevolg zijn van de weigeringsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het gegeven dat het bestuur naar aanleiding van de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, en bijgevolg de afsluiting van deze aanvraag, eveneens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten leidt nog niet tot de vaststelling dat deze bevelen enkel zouden zijn gesteund op deze eerste beslissing en er onlosmakelijk mee zouden zijn verbonden. Verzoekers gaan aldus ook voorbij aan het gegeven dat de tweede en derde bestreden beslissingen zijn gegrond op eigen juridische en feitelijke motieven. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn, of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Hierbij wordt toegelicht dat verzoekers niet aantonen sinds wanneer zij in België zijn. Tevens wordt verwezen naar artikel 74/13, § 3 van de Vreemdelingenwet, ter verantwoording waarom slechts een termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten wordt toegestaan. Ten slotte leggen de tweede en derde bestreden beslissingen – onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – eveneens een inreisverbod op van drie jaar, nu door verzoekers niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoekers betwisten de motieven op grond waarvan de tweede en derde bestreden beslissingen zijn gegrond niet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat een vernietiging van de eerste bestreden beslissing noodzakelijkerwijze de vernietiging van de tweede en derde bestreden beslissingen tot gevolg heeft. Er blijkt immers niet dat zij als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht komen waarbij de motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekers niet wijzigt. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhouden dat in de motiveringen van de tweede en derde bestreden beslissingen diende te worden verwezen naar de (motivering van de) eerste bestreden beslissing.

Verzoekers kunnen daarnaast niet dienstig verwijzen naar de door hen aangehaalde rechtspraak van de Raad om te stellen dat de bestreden beslissingen één en ondeelbaar zijn. In deze rechtspraak betrof het immers beslissingen waarbij slechts één motivering was voorzien voor zowel de weigering van verblijf als het bevel om het grondgebied te verlaten. *In casu* liggen evenwel beslissingen voor die elke afzonderlijk in rechte en in feite zijn gemotiveerd.

Een schending van de motiveringsplicht is niet aangetoond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissingen en zij tonen evenmin aan dat de onwettigheid van de eerste

bestreden beslissing enige invloed heeft op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissingen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS